

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

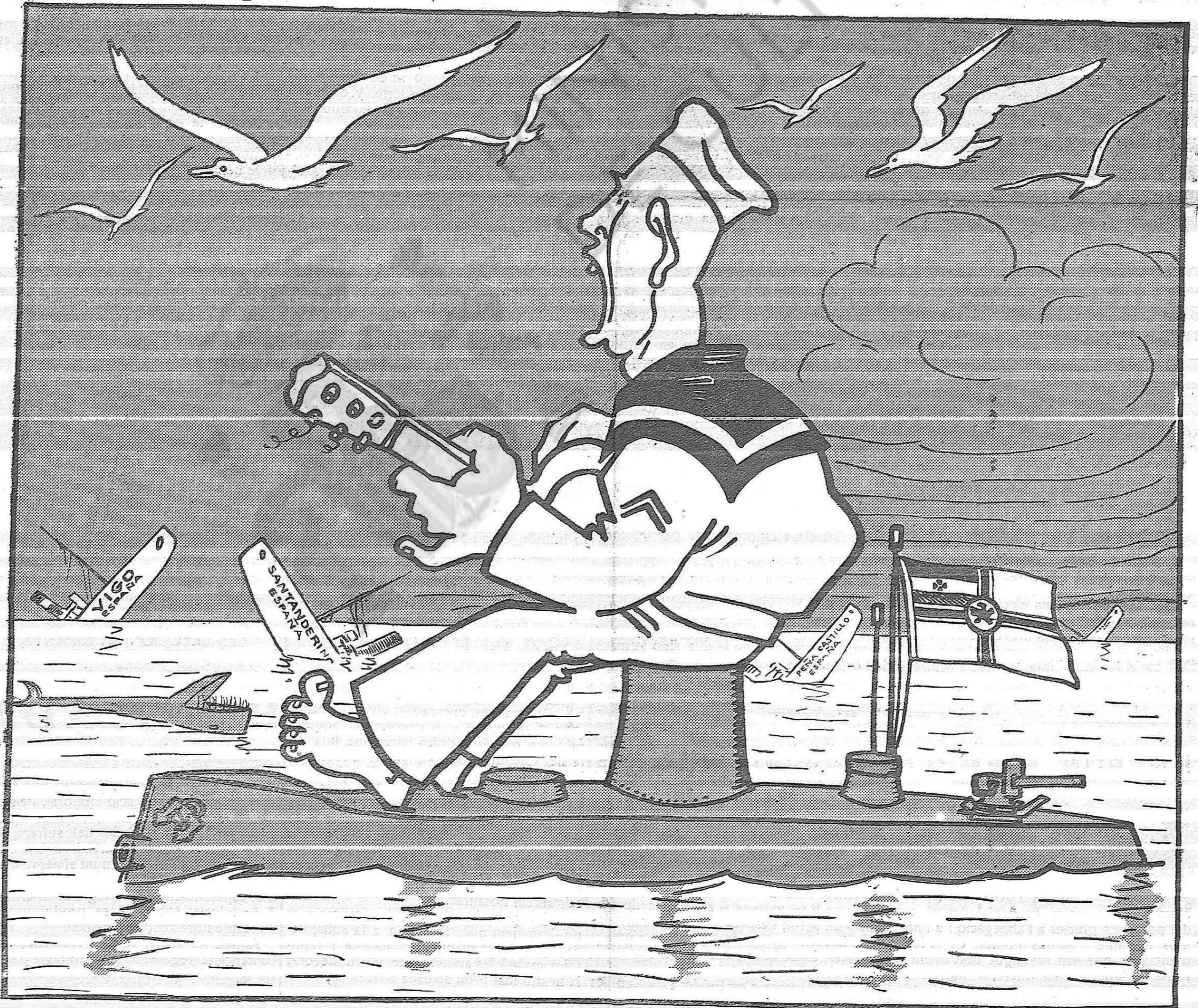
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La "Marina" torna a ésser de moda

— ¡Dichoso aqueeel... que tiene
su casa a flote — su casa a flote!...

El bon europeu

Després d'estar ficats durant tres setmanes en l'atmosfera càlida de la lluita electoral, hem obert altre cop les finestres al tempestuós vent de batalla que per damunt del Pirineu ens ve. I, malgrat l'horror de la tragedia, ens ha semblat que aqueix vent és saní, vivificant, per als països quiets i endormiscats on la neutralitat impera.

El dia mateix de les eleccions espanyoles, el dia 9 d'abril, els alemanys procedien a un nou atac general contra Verdun. Damunt el camp vermell i torturat, els assaltants novament fracassaren. El general Pétain ha dit a les seves tropes heroiques: «Aquest jorn és un jorn de gloria per a l'exèrcit francès».

Així, un nostre amic—el bon europeu,—quan el dia 9 de març, anava a votar, no oblidava els problemes interiors de Barcelona i de Catalunya. Però pensava en aqueix magne problema humà que ara està debatent-se davant la plaça de Verdun.

I, arribada l'hora dels resultats electorals, a l'obrir el diari de la nit, primer de tot l'amic va dirigir els ulls al comunicat oficial francès de les tres de la tarda, amb una certa angunia. Les noves militars no eren desfavorables. Tranquil·litzat, va posar-se a llegir les noves electorals.

I és que el bon europeu—qui, a Catalunya, és el bon català—s'interessa apassionadament per les coses de sa patria. Però sab quina immensa importància té, per a tots els homes i per a totes les patries del món, la gran lluita que omple avui la terra.

Post-electoral

SERIA injust no començar l'article d'avui amb un acte de gratitud a les forces republicanes de Barcelona qui acaben de tributar-nos tant bella prova de confiança. Espiritualment, nosaltres som avui els diputats d'aqueix nombros aplec de ciutadans. I procurarem correspondre a tal representació.

Una nova força republicana acaba de néixer. L'esquerra catalana se reconstitueix. L'acte del diumenge, com a entrada del Bloc en les lluites públiques té una doble significació que ara anem a explicar.

Per de prompte, és una nova i més forta afirmació de la doctrina. Els diputats de les esquerres, Catalunya en general, s'havien retret del Parlament. Entre les causes de aqueixa progressiva deserció de forces que ha causat la mort del partit nacionalista, hauríem de posar com una de les principals l'absentisme dels nostres representants. Semblava que un inevitable escepticisme els apartava de les Corts, i que una manca de fe corcava els fonaments de llur sinceritat. Nosaltres renovem avui el programa íntegre de les reivindicacions republicanes sense cap atenuació, amb tota la brillantor i la estridència dels grans dies.

Però ademés venim a refondre de nou amb l'element nacional de Catalunya l'escola republicana. I l'afirmarem com un principi de lluita contra les mal dissimulades hostilitats del vell progressisme patrioer.

La jornada del diumenge va satisfer-nos. Ho declarem sense cap ficció: Perquè els vots que se'ns varen otorgar no varen ésser cegues i disciplinades obediències a un partit tancat, sinó tribut de confiança al nom i a la conducta de cinc ciutadans. La qualitat de aqueixa votació va sobrepujar a la seva quantitat.

Amb tot, el problema electoral de Barcelona persisteix. El nombre de votants no correspon a la massa total dels electors. Hi ha encara massa gent que's queda a casa. Tenim esperances de que la nostra actuació des d'avui aconseguirà treure-la i que en els

futurs comicis aqueixa multitud avui silenciosa ens portarà a la victòria.

Barcelona, la gran i generosa ciutat, es troba sota l'acció aclaparadora dels desganyats. Les fortes vibracions d'altres dies han agostat per algun temps la seva sensibilitat. Hi ha una llei de compensacions en el seu silenci actual. Quina mà lograda estremeir els nirvis d'aqueixa munió com a cordes de lira? Quina veu alcançarà a percutir les teclades dormides d'aqueix cor? Tota la nostra il·lusió està en aqueixa obra. Perque nosaltres sabem bé que Barcelona és la mateixa, i que un dia s'alçarà més viva que mai de la tasca salvadora.

Diumenge passat, mentres pujava de les seves vies el bull de la votació, vaig sentir la presència formidable de la nostra força venidora. Hi havia entorn nostre la sensació de descans d'un ciclop; i una gran frisança de críts qui s'acogllomerava a la nostra gorja per a despertar-lo.

Amics, no defallim. Recobrem les antigues esperances. El nostre estol creixerà de dia en dia, i Catalunya ens seguirà. Què volen de nosaltres aquests onze milers de ciutadans qui ens concediren llur confiança? Volen que mantinguem sempre en harmonia la conducta pública i les promeses; volen que mai sia desmentida la nostra consciència, la nostra executoria de representants. No actuarem ara davant les Corts de Espanya; però hi haurà, sí, una efectiva actuació de diputats, des d'avui, en la nostra conducta. Per la paraula, per la premsa, per la tribuna, hem de cuidar com una llantia sagrada la veu que ens deleguen aquells honorables electors. Hem de parlar per ells, com si el sentiment que els anima ens inspirés i posseís; aleshores, com per un contagi, cada centenar de l'exèrcit magnífic es tornarà un miler, i al darrera nostre sentirem la sonora petjada col·lectiva. I demà, en les eleccions vinents, tot Barcelona serà un bloc veritable qui ens confiarà la paraula genuina de Catalunya davant d'Espanya, per a que Catalunya sia, no la filla, sinó la mare de l'Espanya reconstruïda.

GABRIEL ALOMAR

UN BON EXEMPLE

ACABA de morir, ben jove encara, el conseqüent republicà i convençut lliure pensador Leopold Sábata, capítol dels federals igualadins.

Si les doctrines d'en Pi i Margall viuen encara ben arrelades al cor del poble, és gracies a l'abnegació i a l'hermós exemple d'alguns homes, de la fusta d'en Sábata, que han sostingut bravamment la causa republicana en diferents indrets de Catalunya. Mentres les eminències s'entre-

tenen a Barcelona esmicolant al partit republicà, els modestos mantenen per les regions catalanes ben viu el foc sagrat del sant amor a la República.

D'en Poldo podrien aprendre els prohoms republicans. Mai el nostre amic va buscar en la política el profit propi; mai va sol·licitar càrrecs ni llores; mai va volguer imposar el seu criteri. Per la causa sacrificava el seu temps i els seus interessos; ocupava els llocs que li senyalaven si eren llocs de treball o de perill; després de defensar ardidament la seva opinió, se sotmetia a l'opinió dels més, sense iniciar per cap motiu dissidències suïcides.

L'honrada tasca d'en Poldo Sábata en les

lluites polítiques i socials d'aquests trenta anys últims, sols podem apreciar-la els que hem tocat d'aprop els seus efectes. Els col·leccionistes de durus, les màquines de poder menjar, els galapats inflats de vanitat estúpida, els panxa-contents, somreien despreciativament parlant d'en Poldo. I és que ells no poden comprendre que hi hagi qui, desinteressadament, dediqués les seves energies, els seus diners i les seves hores al culte d'un ideal i al foment dels interessos agens.

En les campanyes contra el caciquisme, sigué sempre dels més ardits; en el municipi mai les recomanacions ni els afalacs lograren fer-lo desviar del seu recte camí; en les qüestions religioses ajustà els seus actes a les seves conviccions; en els afers socials predicà amb l'exemple un decidit amor a les classes obreres.

Si nosaltres poguessim lograr que els super-homes dels partits republicans deixessin de mirar una hora tant sols el seu llobrigo, els recomanariem que's fixessin en la història immaculada d'aquests modestos republicans de fora com en Poldo Sábata, per a que aprenguessin a ésser modestos, abnegats, dúctils, transigents, enèrgics i lleals.

I posseint aquestes qualitats, els quefes, el partit republicà tornaria a ésser una veritable força.

JEPH DE JESPU

Ens hi adherim

En les columnes de *El Diluvio* ha començat una generosa campanya demanant l'indult del cabo Gironés condemnat a mort per l'atentat al general Ahumada i indultat després per les gestions d'en Blanco.

El cabo Gironés fou aconduït a Ceuta on a causa de sa conducta immillorable se li permeté casar-se i establir-se. Al suprimir aquell presiri, fou arrencat dels braços de sa muller i portat als penals de la península.

Cal recordar que la causa de l'atentat del cabo Gironés fou la calumniosa imputació d'un furt, que li feu perdre els estrepes; que ja fa molts anys que purga la etzegallada, i que té a sa muller plorosa i desemparada.

Nosaltres ens adherim a la petició de indult.

La vergüenza de la derrota

LAS últimas elecciones no las hemos perdido los republicanos. Las ha perdido España. La España que no ha votado. La España que se entera en seguir vuelta de espaldas a su destino. La España que ha cambiado la papeleta electoral por un papel de Banco o por un papel de fumar. La España que prefiere que la embriaguez de vino a que la emborrachen de pasión. La España que no se da cuenta de la inmensa tristeza de su suerte, y que no aprecia la gravedad del instante en que vivimos.

Es que los candidatos que se presentaban no merecían otro trato, que el que el pueblo les dió, diréis. Pase por lo que se refiere a mí. Y aun he de protestar. Porque, si yo era el último de los candidatos republicanos, valgo más que las cinco *poires* de la Liga Regionalista y que todos los candidatos monárquicos juntos. Pase, aunque a duras penas, por lo que se refiere a los otros. Han sido derrotados muchos republicanos que hacen falta en las Cortes, que tienen ganadas mil actas y a quienes el pueblo no pagará nunca lo que han hecho por él. Pero, aun no siendo los candidatos personas dignas, se los debió votar. Si repugnaba el hombre, se debió votar el nombre, se debió votar la etiqueta. Barcelona debió dar el ejemplo, sacando triunfantes a siete de los diez candidatos republicanos que se presentaban, que votos sobran para ello. Y debieron imitarle las democracias de Madrid, Valencia, Zaragoza, etc.

Pero España prefiere seguir en su ensimismamiento, en su pereza mora, en su apatía búdica, en su mudez, en su inexpressión momiana. Dos o tres millones de espectadores había el día de las elecciones por la

tarde en las plazas de toros de la Península. Y los colegios electorales, vacíos. Y las urnas, llenas de votos falsos. Y los caciques dueños más que nunca de este saldo de nación. Y es lógico. Durante el período pre-electoral, los ciudadanos, en vez de ir al mitin a que los convocáramos nosotros, iban a la taberna a que los citaba el cacique. Allí les daban tabaco, café, alcohol. Como los diputados monárquicos emplean 364 días del año en expoliar al pueblo, pueden alardear de generosidad tres o cuatro días antes de las elecciones, regalándole una parte mínima de lo que le han robado. Nosotros, como nada le quitamos, como nada tenemos, nada le podemos dar. Sino es pan del espíritu, sino es vino ideal. Pero el pueblo quiere bellotas, quiere, no su plato de mensual y de invitado a los banquetes paradisíacos, sino su ración de cerdo.

Bueno, pues. Que siga la jüerga. Que siga la deglución y el trabajo digestivo. Que sigan los ejercicios cinéticos y las películas cinematográficas. Que siga la efusión de vino, precursora de otras efusiones de líquidos más rojos. ¡Viva el Gallo! ¡Viva el «cante jondo», y el que no es «jondo» también! ¡Viva lo castizo! ¡Viva la introyección! ¡Viva el Presidente cojo, pero no manco! ¡Viva la miel de romerol! ¡Viva la bagatela!

Y no te preocupes de nada, ¡oh patria, oh gitana descalza y astrosa, oh chula de ojos hermosos! No te preocupes, aunque te ahondes, aunque te ahondes cada vez más. Agita la nalga incansable, alza en los brazos tu pandero. Y cuando te llegue al cuello el agua, llámame a mí. Que yo acudiré en seguida, y te tenderé mi bastón. Pero no para que te agarres a él, sino para empujarte más hacia dentro y más hacia el fondo, para ayudarte a que te ahogues más aprisa.

ANGEL SAMBLANCAT

París, Abril.

SANT JORDI

LES ELECCIONS A ESPANYA

ENS han guanyat; l'aranya, millor, les aranyes, encara són vives i encara amenacen amb devorar an aquesta princesa, que és la dolça Barcelona, filla de la rica Catalunya. Si la «Lliga» se la vol menjar pels peus, els de la colla d'en Lerroux se la volen cospir pel cap. Nosaltres, els Sants Jordis electorals, anavem a deslliurar-la, però no ens ajudaren prou; millor, el corcer, o sia l'organització electoral, i l'armadura, o sia el còs d'adjunts, d'interventors, d'apoderats, etc., no estaven prou a mida de nostres forces i per culpa d'ells caiguérem nosaltres.

Pitjor per als altres. Però nosaltres, que no desmaiem mai, tornarem a la lluita, i el Sant Jordi revolucionari, catalanista i republicà matarà les aranyes que volen devorar la nostra mai prou alabada Barcelona.

RECVLADA

ARA fa sis o set anys, va produir-se a Espanya una certa vivificació electoral. Pels deserts de «l'encasellat» i de la falsificació del sufragi, els oasis apareixien. La clapa honrosa de Catalunya damunt el negre mapa espanyol, semblava estendre's a altres bandes, especialment per la regio mediterrània. A Andalusia, sobre tot, se produí una remarkable florexença de civilitat.

Aquell fet va fer naixer esperances. La començada regeneració del sufragi, portaria aquella regeneració política i social de

què tant va parlar-se en els anys següents a la desfeta de la fi del segle? Era allò un símptoma feliç del desvetllament del poble? Pocs anys han passat. I ja estan les esperances mortes i les flors desfullades. La vivificació electoral d'anys enrera, pel que es veu, no responia a un moviment, intern i pregó de l'ànima popular. Era una sacsada nerviosa, i res més. És probable que fós un moviment reflexe degut al gran exemple de la Solidaritat Catalana. I avui aquella rebrotada ja s'ha assecat.

Les darreres eleccions de diputats a Corts marquen en general una forta reculada respecte a les anteriors. Només Catalunya segueix essent una excepció gloriosa, i així i tot no deixa d'estar contaminada de certes males llores electorals. Fora de la nostra terra, no resten més que mitja dotzena de llocs on hi hagin eleccions de debò.

L'augment dels diputats elegits—més que elegits, nomenats—per l'article 29, és un símptoma gravíssim. Els *Vintinous* han passat, de 95 en les Corts d'En Dato, a 135 en les Corts d'En Romanones. En una pila de provincies, tots o quasi tots els diputats han sortit pel miraculós i cèlebre article. Vegi's, a continuació, una estadística que En García Cortés ha tingut la pensada de fer:

PROVINCIES	Diputats que elegeix	Elegits per l'article 29
Guadalajara . .	5	5

PROVINCIES	Diputats que elegeix	Elegits per l'article 29
Soria	4	4
Málaga	11	10
Huelva	5	4
Osca	7	6
Corunya	14	12
Córdoba	9	7
Pontevedra	11	9
Salamanca	7	5
Lugo	11	7
Sevilla	13	7
Granada	11	6
Castelló	7	4
Burgos	6	3
Segovia	4	2
Jaén	9	4

Tenim, doncs, que una tercera part dels diputats han sigut designats sense votació. Dels restants, els quatre quints han sortit per obra i gracia dels jocs de mans de càncics i governadors. Es diu que en aquest cas el Parlament no representa al país. Però nosaltres hem de reconèixer francament lo contrari. Els Parlaments de la monarquia espanyola, si bé no representen la voluntat del país—voluntat que no existeix—representen d'una manera perfecta el desgavell, la decadència i la desmoralització del país. Es doncs, en aquest sentit, el Parlament d'ara el genuí autèntic representant de la trista i ampla Espanya.—FULMEN.

PIRATES

L'ajupiment poruc

N gran periodista anglès, nostre, ens preguntava per la característica de l'actitut espanyola davant la guerra i la de la propaganda aliadofila. —La por—li responderem. Tot l'esperit espanyol tremola davant la guerra, amb una tremolor semblant a la dels infants que escolten històries de poders fantasmals i misteriosos. Sent el govern la por de la força estrangera que's pot fer efectiva amb represalies econòmiques i fins armades; s'esporgueix el poble davant la possibilitat d'un enuig dels bel·ligerants que agredeixi la seva moruna neutralitat; temen els aliadofils que les seves propagandes s'interpretin com un desig d'intervenció i atenuen les seves protestes, arribant, com ara davant dels actes pirates alemanys, a entretenir-se en disquisicions jurídiques en lloc de demanar un càstig. En sol dia, a l'endemà del torpedeig del «Santanderino», semblà que ressuscitava l'Espanya de les bravures cavalleresques. Els vells diaris de les velles patrioteríes, se redressaven venjatius...—«Vagi alerta Alemanya, que Espanya, és sempre Espanya»— cridà *El Imparcial*. I *La Correspondencia Militar*, afegia: «Abans que germanòfils, espanyols!» Però a l'endemà, tornava la prosa arrogant, a la seva casolana placidesa. En 1884, quan encara retrunyien pel món els ecos dels clarins prusians sota l'Arc de Triomf, una canonera alemanya, prenia possessió d'unes penyes oceàniques dominades per Espanya. Aquell conflicte de les Carolines, s'arranjà immediatament per una lògica decisió d'en Bismark: «Totes les Carolines, no valen la pell d'un alemany.» Aleshores a Espanya se va creure tot lo contrari. Les Carolines valien la vida de tots els espanyols. Per l'honor, Espanya, davant dels germànics totpoderosos, reproduiria els heroïsmes de 1808. S'al·legarà que allò constituïa una agressió a la sobirania i a l'honor nacional, emperò no constitueix territori nacional, amparat per la bandera, un barco espanyol? El pabelló cobreix les vides i el dret del vaixell que navega. Amb ell hi va Espanya, i té la mateixa significació, entranya idèntic agravi, l'agressió a la bandera alçada en un pal de navili, que en una màstil, dintre de terra. Si existeix honor nacional, va sempre amb la bandera. Precisament per aqueixos germanòfils, que omplen els escalafons oficials, no's té per atac a la patria, per atentat contra la patria, qualsevol paraula o gest que l'ofengui,

fins a l'extrem d'haver-se creat una especial llei per a defensa del dogma patriòtic? Doncs quina justificació pot tenir aquesta lenitat envers l'agravi estranger? La mateixa transcendència de l'acte? Però és que l'agravi a la bandera que en un nacional motiva una penalitat solament, més o menys greu, en l'extranger crea una situació decisiva que no's resol més que amb una satisfacció o una reparació, com en els desafiaments particulars. I, o Espanya, poruga, accepta's agravis, o se declara impotent per a reparar-los. L'honor nacional és igual en 1916 com en 1884.

La traició germanòfila

Però en 1916 s'ha produït un curiós fenomen de masoquisme. L'excusa d'aquests agravis no surt d'Alemanya, sinó d'Espanya mateixa, i la sentència contra la vida i els bareos espanyols se pronuncian en contra nostra, no pel govern imperial, sinó pels nacionals germanòfils. Quan l'*Isidoro* fou torpedejat, primer, negaren, després al·legaren que era propietat d'un anglès, el senyor Echevarrieta, otorgant als alemanys dret de càstig sobre les opinions espanyoles. El *Peña Castillo* s'enfonzà després d'una explosió. —«Era una mina»—responderen. No fou una mina. L'*Herald d'Hamburg* donà el *Peña Castillo* en una llista de vapors torpedejats, tenint de rectificar per a no desmentir als diaris germanòfils. I l'*Herald d'Hamburg* està destinat a la propaganda germanòfila en Espanya! Torpedegen ara el *Vigo* i com que abans hi ha hagut comunicació per part del submarí i no és possible reproduir la coartada de les mines, els germanòfils aleguen l'existència de contrabàndol en el *Vigo*. No està aclarit oficialment el caràcter de la càrrega del *Vigo* i és això plet a dil·lucidar diplomàticament. Els germanòfils, fallen. Alemanya, tenia dret sobre aquelles mercaderies espanyoles. I dret també, sobre el *Santanderino*, que en ruta de tornada d'Anglaterra va ésser enfonzat. I ben mort en Granados, mort per culpa seva. D'imprudència temeraria l'acusen, tots els que no han trobat pels fuselladors dels mallorquins de Lieja, ni una culpa, ni una extralimitació. Primer germanòfils que espanyols, primer l'odi estranger que l'amor nacional. Alemanya, tindria la situació geogràfica de França i els cent mil fills de Guillem II tornarien a entrar a Espanya, guiats pels mateixos que encapçalaren els cent mil fills de Sant Lluís. L'històric don Opas recordi's que era bisbe i avui seria germanòfil. Recordi's que l'Isca-riot, no's dona en cap altra religió més que en la catòlica.

Lo fatal

I el dilema és ben clar. O l'humiliació o la represalia. Alemanya s'ha donat un nou dret marítim. Les convencions de *La Haya*, no otorguen més que un dret de presa damunt dels vaixells enemics i de les mercaderies considerades de contrabàndol. Als neutrals, se respón per la neutralitat. I bé, als neutrals se respón amb la guerra per a afirmar el bloqueig d'Anglaterra. Limitats els alemanys a la guerra submarina, sense poder apresar vaixells ni realitzar confiscacions de càrregues, apel·len a l'enfonzament, sense distingir de bel·ligerants ni neutrals. Els vaixells espanyols seguiràn essent torpedejats, i Espanya es trobarà davant d'una de les seves frases històriques: o barcos sense honra, o honra sense barcos. O l'ajupiment o la represalia. O aplicar la llei del falió, barco per barco, amb els alemanys fondejats i protegits en els ports espanyols, o l'abdicació de tot fur patriòtic. L'interrogació tràgica d'Espanya és aquesta: Què és preferible? el risc heroic o la passivitat humiliant i dramàtica? ésser cendra o cremar en el forn de la guerra per a aconseguir la duresa rutilant d'un diamant?

AL PEU DE LA FINESTRA

CARAMELLES

Espanya, la bella Espanya, si és que no dorms, treu el cap, que en aquesta nit riallera vull dir-te el que tinc al pap. Ja sé que no estàs per músiques, però sempre és bo el sabè, i a la fi d'això que't canto no te'n faré pagar rè. La finestra està ja oberta i et disposes a escoltar? Siguem-hi, doncs, que'l temps passa. ¡Ara sabràs lo que hi ha!... Comenzo per advertir-te, perquè pot-ser tu no ho veus, que ja fa molt temps que't trobes més mala de lo que't creus. Diràs que t'et sentis ben àgil, que de gana en tens bastant... ¡Precisament es la gana lo que t'està aniquilant!... Mal menjada, mal beguda, tot el dia pel carré, gran part de la nit, al cine... com has de trobar-te bé?... Mira't al mirall, hermosa; mira't-hi amb aquests ulls blaus... Sabs què diu la teva cara? Que te'n vas a can Pi Strauss. I te'n hi vas tan depressa. que tota la gent que't vol per quan el moment arribi ja s'està amanint el dol. Esmenar-te?... Mudà el rumbo? Posà un ràpid punt i a part al capítol dels teus errors?... És inútil... Has fet tard!... *Aquí jase farta un hombre*, un caràcter, un talent, un ull de visió ben clara i un puny ferm i contundent. I els «genis» que t'acompanyen en el present guirigai d'això que a tu et convindria ni n'han sentit parlar mai. Discursos sí; tants com vulguis; uns discursos molt bonics, compostos de frases noves i cops d'efecte ja antics. Però ¿creus que'ls teus mals crònics poden curar-se amb les arts d'una dotzena d'Olozagas i un parell de Castellers?... No, filla, no: els que t'ho diuen son «doctors» que jugen brut; el teu cas és el del ditxo: qui jemega ja ha rebut. Mes... la gola se m'asseca, la guitarra es va cansant i observo que ja fa estona que t'estic atormentant. Què'n treuràs de capficar-te, si al fi tots sabem ben bé que, al punt en que estan les coses, això de remei no'n té?... Torna-te'n al llit, reineta, i demà, com és molt just, compra't una bona mona i menja-te-la de gust. C. GUMA

Sonata XXXIII

RENTA tres, els anys de Cristo. Els faritzeus el claven en creu, els capellans d'avui en dia, clavats i tot, el fan servir de penó i quasi, quasi, podríem dir que d'esquer per a conquerir les ànimes de mil i repicó de velles, jovenetes, casades i solteres que's passeigen per esglésies i capelles. Tot sia en nom de Déu. Nosaltres, sempre reverents, parlarem una miqueta d'aquell qui convertia l'aigua en vi, i primer que als altres s'apareixia a la gran dallonses de la Magdalena, un cop ressucitat. Any del Senyor, no sé quants, dieu vosaltres, any del Senyor sempre dic jo, d'aquest Senyor que té vi per sang i pa per carn i se deixa menjar per nosaltres pecadors. Les úniques vegades de l'any en que anem a missa de gust i assistim als oficis amb reverència, són en les diades d'avui i en la missa pastoril del dia de Nadal. Aquella alegria del Nadal! Aquest sacrifici dels dies actuals! Un hom és més o menys dolent, més o menys descregut, però, com que lo que s'ha mamat s'ha mamat, els hi té un cert respecte an aquestes figures de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist, i a la d'aquest, més que respecte, veneració, admiració i amor en absòlüt. Però, ja pots xiular que si l'ase no vol beure... que'ls hi expliquin an els generals invasors de la França, an els soldats devastadors de la Serbia, als que han convertit aquell jardí que era la Bèlgica, plè de flors de civilització, en un cementiri i munt de runes, que un Home-Déu se deixà matar per a redimir als humans i explicar-los-hi, que quan se tingui rancunia a un germà, cal anar a demanar-li perdó, i que quan te donguin una bofetada paris l'altra galta per a rebre la segona. Sí, sí, és lo que dic, ja pots xiular, fill de Déu, que si l'ase no vol beure... De que no vol beure no hi ha dubte. Perquè com haureu comprès, amics, el nostre ase són els exercits alemanys, els que han convertit en pedrera la catedral de Reims, els que cremaren la biblioteca de Lovaina, els qui anorreaten una després d'altra les ciutats de la nació neutral. Però, Déu té un bastó, i aquest bastó pega sense compassió, per alguna cosa l'Altíssim és el Sant! Sant! Sant! Senyor Déu dels exercits i sabrà donar als uns la gloria de la victòria i als altres la creu de ferro ben pesanta de la humiliació i el venciment. MORITZ XXI

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 14 AL 19 D'ABRIL DE 1916

Per terra
Els alemanys del front de Verdun, que la setmana passada fracassaren en un atac general a l'oest del Mosa, aquesta setmana han fracassat en un atac violentíssim contra l'est del dit riu. El resultat positiu de l'acció ha estat el mateix de la setmana passada: 0. Si, com fins ara, els *boches* van obtenint zeros, ja saben quin serà el total de la suma. Al front italià, hi ha hagut importants ofensives locals per les dues bandes. Els austríacs diuen que, a Sugana, han fet 600 presoners i pres 4 ametralladores. Al front oriental els russos s'han apoderat d'una posició austríaca prop de la desembocadura del riu Strypa, fent prop de 300 presoners. A la Armènia, múltiples victòries ruses una d'elles de primer ordre: la presa de Trebisonda, ciutat que té un magnífic port sobre el mar Negre.
Per mar
Al mar del Nord s'ha perdut el torpede alemany núm. 195, de 300 tonelades i 88 tripulants.

Per l'aire

Fets més importants.
 Bombardeig de Constantinoble i Andrinòpolis per avions anglesos.
 Bombardeig de Trieste per un hidroplà italià i tres de francesos.
 Intent de bombardeig de Venècia per hidroplans austríacs, un dels quals ha estat capturat.

Testament incorregible

Quan la mort meva acongeixi
 no vui, com és de costum,
 que ningú del meu entorn
 vingui a resar, ni a fer llum.
 No vui soroll de campanes,
 ni tràfecs de sagristans,
 ni pregaries de beates,
 ni menys chors de capellans;
 ni credos, ni pare-nostres,
 ni res d'aquest tripijoc,
 que a mi, senyors, no m'agrada
 per influència entrar enlloc.

J. B. PONS

REPICS

'alta intel·lectualitat britànica ha publicat un manifest en el que es fa constar l'estima i l'essencial significació amb que ha sigut rebut pels esperits selectes d'Anglaterra el manifest aliadòfil dels espanyols.

Ve't-aquí, doncs, com lluminosa i clarament, per damunt de les desfetes i les cegueres, s'obren camins blancs i planers per quins la cultura agermanarà les consciències europees.

¡Beneïda l'hora aquesta en que la substancial renovació haurà trobat son minut propici!

Ja hi tornem a ésser. No es guanya per a sustos.

Altra volta eleccions.
 Aquestes de senadors, són més tranquiles. Uns quants senyors que ja els diuen *compromissaris* per mor del compromís, però que haurien de dir-los-hi *compromesos* són els que remenen les cireres.

Com que són pocs i coneguts, fins els atipen amb banquetes.

I ells, després de l'àpet, fan de còs electoral. Així va prosperant la vinya regionalista.

El Govern, veient que, gracies a les travetes pintoresques d'en Merino, l'Azcarate s'ha quedat sense l'acta de León, que posseïa desde l'any 1885, el volia fer senador vitalici o diputat cunero.

Però l'Azcarate no ha volgut ni una cosa ni l'altra.

Amb això, no ha fet més que posar la seva firma a les seves doctrines.

I consti que nosaltres podem parlar d'aquestes coses millor que l'Azorín, que és diputat cunero.

Alguns del C. N. R. que hi ha escampats per Barcelona, han convocat junta per a tractar de la conducta a seguir davant de la renúncia que de la qüestió del partit ha fet en Pere Corominas.

No cal que barrinin, homes!
 Ja els hi direm: acordin una setmana de festes o una funció teatral.

Ha sigut la setmana santa.
 Hi ha hagut bastanta desanimació.
 I és que, amb la puja dels preus de tot, la gent no està per a sermons.
 I fa molt santament.

Ara sí que pot ben dir-se que s'ha acabat allò de «Barcelona, cap i casal de Catalunya».

L'Albafull és diputat, i a Tarragona ens prenen el pèl.

I diu que'l «Noi de Tona» comença a treballar-se la candidatura, amb fundades esperances.

Tot allò dels submarins, sembla que's va apaivagant.

Oh, ja, ja!
 És una qüestió de la que no's vol treure l'aigua neta.

Però nosaltres ja sabem a què atènyer-nos.

I vostès també.

I, àdhuc, *ells* també.
 Doncs, no'n parlem més.

S'assegura que'l casinet d'en Corominas es trasllada a la Rambla de les Flors.
 —Si que's tornen poètics!...—pensaran vostès.
 No, senyors; lo que's tornen és pràctics.
 S'acosten a la Boqueria.

En les darreres eleccions va demostrar-se una vegada més que'l candidat de més prestigi és don Diner.

Que ho diguin, sinó, en Bertrán i Musitu i el fill d'en Samà.

Poble hi hagué en el qual tots els vots fóren comprats; altre que estigué en plena festa major; altre que cobrà per endavant l'import de carreteres que encara no estan ni planejades, i altres que reberen la visita de cupletistes per divertir als veïns, a càrreg del candidat.

Una veritable bacanal!

Millor dit: una veritable *baconada*.

Nostre estimat amic l'eminent pintor Antoni Fabrès acaba d'enllestir un magnífic retrat del Papa, per encàrrec del propi Benedictè XV.

Ens en alegrem.

Sempre és una satisfacció sapiguer que, a tot un Sant Pare, un artista català li ha pres la *pinta*.

Com cada any, els carques barcelonins han remogut cel i terra amb motiu de l'acord de l'Ajuntament permetent el trànzit rodat per carrers i places el dijous i divendres sants.

Ja passa de ridícol.

Enguany el Sant Pare ha permès que'l dia de dijous sant no sols se pogués menjar de carn, sinó barrejar.

Ja quasi és tant ridícol això com l'anar a seguir monuments amb berret de copa.

No volen carros ni cotxes, però de rucs en flocats ne tranziten més que mai.

No hi ha com l'aiguardent de la victòria per a pujar-se'n al cap dels homes, desseguida.

Vegin, sinó, els regionalistes.

Guanyaren les majories en les eleccions de diputats i, com a resultat d'aqueix triomf, ara van al copo en les eleccions senatorials.

Per celebrar-ho ja comencen donant un gran banquet als amics compromissaris.

Lo qual indica que si no hi ha *copo* no deixa d'haver-hi *copeo*.

Això és confessar l'impotència.

Els monàrquics de Barcelona, que havien retirat la llur candidatura en les eleccions de diputats, ara la presenten plena per a les senatorials.

Tampoc ne sortiran; però, si en sortissin, demostrarien que són uns vells xarucs i uns inútils.

Perquè, si esta demostrat que la gent del Congrés no serveix de gran cosa, encara és més patent que la del Senat no serveix de res.

ESTAMPES DE LA PASSIÓ

El petó de Judes.

Nosaltres, doncs, al revés dels heretges letrouixistes, que s'han mostrat clericals acatant les ordres del Sant Pare i barrejant, enguany hem fet dejuni.

No més pel gust de fer la guitza a la Santa Mare Església.

Julián, que tiès madre!

Alguns joves nacionalistes han demanat an en Pere Corominas que torni a encarregar-se de la direcció del partit.

Que no's deixi enganyar, si ens ha de creure.

Pensi que a la darrera va la vençuda.

I la darrera, per a ell, serà la segona.

Una vegada la reina victòria d'Anglaterra fou visitada per una gran princesa de les illes Sandwich.

Durant l'amable conversa, digué aquesta a la reina, fent un somris de gentilesa:

—Jo també tinc una mica de sang anglesa en les meves venes.

—Voleu dir?... com pot ésser això?

—Molt senzill: als meus avant-passais varen menjar-se al capità Cook.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^o